

A Teremtő meséje az egóról és az Isteni szikráról

A teremtő, hogy jobban megismerje magát, kiárasztotta önmagából a Fényt, és gyönyörködött benne.

Megszületett első gondolata: Ez szép.

Hogy tovább gondolja önmagát, elkezdett játszani a fényel. Rezgette, sűrítgette. Bolygókat, galaxisokat formált és ebben is gyönyörűségét lelte.

Ez így van jól, mondta.

Ebből az elégedettségből és a játékosság öröméből alkotta meg az élőlényeket. Benépesítette vele teremtett világát, és ebbe a tökéletességbe teremtette a gondolkodó lényeket. Egyik kedvence a földi ember. Az Ős-Föld élőlényeivel és az emberekkel a teremtés csodája - állapította meg, - ezért úgy gondolta, megosztja teremtő képességét az ő ember teremtményeivel.

A teremtőerő szikráját a létfontosságú szívbe ágyazta, hogy az emberek el ne veszítsék azt soha. Hogy lássa, mit is képes teremteni ember teremtménye, még szabad akaratot is ajándékozott neki.

Azóta is gyönyörködik kreativitásotokban, és mulat játszmáitokon.

Bármit válasszatok is, tudnotok kell, hogy Ő visszavár benneteket mélységes szeretetébe.

És ez így van.

Tépelődhetsz életed végéig, szíved joga.

De akkor ki játssza a nagy játékot,

Mit annyira vártál, most meg simán szabotálnál?

Csak az emberbőrbe bújt angyalok

Képesek ilyen csodát tenni,

Elfelejteti, mi a cél, s oda milyen út vezet.

De a Fénykapu mindig nyitva.

Ha belefáradsz a nagy békétlenségbe,

Lépd át az ego mocskát,

Dicsőítsd meg magad, hiszen Fény-angyal vagy!

(JolÉva közvetítés)